

Sygn. akt: III U 839/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia 2013r. w O.

sprawy z odwołania A. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 14.03.2013r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 27.02.2013r. do 26.02.2015r.;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 839/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14.03.2013r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił A. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

A. A. wniosła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała, że nie jest ona niezdolna do pracy. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że stan jej zdrowia cały czas pogarsza się, z trudem porusza się. Choroba, na którą cierpi rozwija się, rokowania nie są pomyślne, a rehabilitacja nie przynosi pożądanych efektów.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie podnosząc, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS A. A. została uznana za niezdolną do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

A. A. w dniu 12.12.2012r. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wobec powyższego organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, celem ustalenia czy jest ona niezdolna do pracy. Lekarz orzecznik ZUS, w swoim orzeczeniu z dnia 23.01.2013r. uznał, że A. A. jest niezdolna do pracy. Odwołująca nie zgodziła się z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS i wniosła sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS, która w swoim orzeczeniu z dnia 26.02.2013r. zajęła analogiczne, jak lekarz orzecznik, stanowisko.

W oparciu o powyższe ustalenia, ZUS II Oddział w W., wydał zaskarżoną decyzję z 14.03.2013r.

W ocenie Sądu odwołanie A. A. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy (art. 57 ust. 1 pkt 1), ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy (art. 57 ust. 1 pkt 2), a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania (art. 57 ust. 1 pkt 3).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust.1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle powyższych przepisów, zasadność odwołania A. A. uzależniona była przede wszystkim od ustalenia czy jest ona osobą niezdolną do pracy.

Celem ustalenia powyższego Sąd postanowieniem z dnia 21.06.2013r. dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu dermatologii i reumatologii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującej.

Biegli po przeprowadzeniu oględzin odwołującej oraz przeanalizowaniu akt sprawy i zawartej w nich dokumentacji medycznej, rozpoznali u odwołującej: łuszczycowe zapalenie stawów, stan po dwukrotnym zabiegu operacyjnego usunięcia torbieli Bakera i dwukrotnej artroskopii leczniczej lewego kolana oraz podejrzenie łuszczycy krostkowej. Zdaniem biegłych stwierdzone u odwołującej schorzenia i stopień ich zaawansowania czynią odwołującą częściowo niezdolną do pracy na okres od 2 lat począwszy od 27.02.2013r.

W uzasadnieniu opinii biegli podnieśli, że występujące u odwołującej objawy nadmiernego złuszczenia i wysuszenia skóry, zaznaczone głównie w obrębie krawędzi stóp, pięt i sklepienia mogą klinicznie jedynie sugerować rozpoznanie wczesnej łuszczycy krostkowej, będącej aktualnie w stanie remisji. Zdaniem biegłych schorzenie dermatologiczne nie wpływa na zdolność odwołującej do wykonywania pracy. Biegli wskazali jednak, że mając na względzie rozpoznanie łuszczycy skóry za prawidłowe i stwierdzone ambulatoryjnie zmiany w stawach krzyżowo-biodrowych oraz obecny obraz kliniczny, badana spełnia kryteria diagnostyczne łuszczycowego zapalenia stawów. Wskazali, że w przebiegu choroby doszło do dysfunkcji obu stawów kolanowych. Stwierdzili zanik mięśnia czworogłowego uda lewego, cechy aktywnego zapalenia kolana prawego oraz istotne ograniczenie zgięcia w obu stawach kolanowych. Stan ten upośledza zdolność odwołującej do swobodnego poruszania się i ogranicza możliwości zatrudnienia. Biegli zwrócili uwagę na brak poprawy w porównaniu do badania odwołującej z dnia 9.01.2012r. dokonanego przez orzecznika ZUS, który stwierdził niezdolność do pracy i przyznał świadczenie rehabilitacyjne. Zdaniem biegłych różnica pomiędzy opinią biegłych, a opinią lekarza orzecznika i konsultanta ZUS, mogła wynikać z braku możliwości obiektywnej oceny układu ruchu przez orzecznika i konsultanta ZUS, wynikającej z postawy odwołującej (jej braku współpracy, utrudniania

badania, cech agrawacji). Biegli wskazali, że w trakcie oględzin, pomimo pewnych cech wyolbrzymiania objawów, nie stwierdzili symulacji ograniczenia ruchów w stawach kolanowych. Dodatkowo biegli stwierdzili cechy zapalenia prawego kolana, które nie było obecne podczas badania przez Komisję Lekarską ZUS. Biegli wyjaśnili, że ponieważ zaostrzenie objawów schorzenia nastąpiło po badaniu przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 26.02.2013r., a dalsza terapia odwołującej rokuje poprawę, określili 2-letnią okresową niezdolność do pracy.

Odwołująca nie wносиła żadnych zastrzeżeń do powyższej opinii. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w piśmie z dnia 12.11.2013r. wskazał, że nie wnosi uwag do opinii i podniósł, że orzeczona przez biegłych częściowa niezdolność do pracy powstała po orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Podkreślić należy, że wydana ona została przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującej jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującej. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski biegłych są rzeczowe, spójne i logiczne. Wynika z nich, że stan zdrowia odwołującej czyni ją częściowo niezdolną do pracy od 27.02.2013r. na dwa lata. Powyższe wskazuje, że odwołująca spełniła kwestionowaną przez ZUS przesłankę z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Spełnienie przez odwołującą pozostałych przesłanek warunkujących przyznanie jej prawa do spornego świadczenia nie było przez organ rentowy kwestionowane, nie budziło też wątpliwości Sądu. Dokumenty z akt rentowych wskazują, że odwołująca posiada określony w cytowanych wyżej przepisach wymagany okres składowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie wymienionym w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Na podstawie załączonych do wniosku dokumentów ZUS przyjął za udowodnione 26 lat, 10 miesięcy i 3 dni okresów ubezpieczenia (vide zaskarżona decyzja ZUS). Ponadto z załączonego przez odwołującą świadectwa pracy z dnia 19.03. 20123r. wynika, że od 01.07.1991r. do 11.03.2013r. pozostawała ona nieprzerwanie w ubezpieczeniu.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał, że A. A. spełnia wszystkie przesłanki wymagane do uzyskania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i na mocy art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 27.02.2013r. do 26.02.2015r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującej prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. Z opinii biegłych wynika, że zaostrzenie objawów schorzenia nastąpiło po badaniu przez Komisję Lekarską ZUS. Gdyby ta okoliczność była znana Komisji Lekarskiej ZUS jej orzeczenie mogłoby być inne. Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.